

TANYA STEWNEROVÁ

Alia,
dievča mora
Volanie
z hĺbin

FRAGMENT

Alea, dievča mora (1)

Volanie z hlbín

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Tanya Stewnerová
Alea, dievča mora (1) – Volanie z hlbín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Tanya Stewnerová nezhorela láskou ku knihám na prvý pohľad. Keďže jej učiteľka na základnej škole povedala, že sa pravdepodobne nikdy nenaučí správne písať a čítať, vášň k písaniu sa v nej prebudila pomerne neskoro, okolo desiateho roku života. Odvtedy však príbehy priam chrlí.

Narodila sa v roku 1974, vyštudovala literárnu vedu a niekoľko rokov pracovala ako prekladateľka a lektorka. Okrem toho sa naplno venovala spisovateľskej činnosti. Jej detská séria o Lili Vetroplaške a trilógia o elfoch sa stali bestsellermi nielen v Nemecku, ale aj v mnohých iných krajinách.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea,
dievča mora
Volanie
z hĺbín

FRAGMENT

Obsah

Hamburg	9
Alfa cru	25
Dobrodružstvo	44
Alein příběh	57
Zlé správy	71
Nový život	81
Búrka	94
Kamaráti	110
Dážd'	128
Amsterdam	140

Gitarista	155
Pod mostom	163
Škorpión	173
Spev veľrýb	188
Daždivá noc	195
Pomoc z mora	203
Tajomstvo	216
Bezvetrie	227
Dievča mora	236
Páni plytčiny	241
Bodnutie Škorpióna	250
Ochranný štít	258
Renesse	263
Správa z iného sveta	270

Videla, ako sa k nej blíži voda.

Skríkla.

A vzápätí spadla.

Dopad bol tvrdý, akoby vo veľkej rýchlosti narazila do zatvorených dverí. O chvíľu sa však dvere otvorili a pustili ju dovnútra.

Ocitla sa v mocnom zovretí studenej vody a zachvátila ju smrteľná úzkosť. Začala zúfalo kopáť nohami a mávať rukami... Rozum jej vravel, že zrejme čoskoro umrie. No srdce ani čoby odporovalo. Tĺklo hlasno a rýchlo, neskutočne rýchlo, ale nebolo to od strachu. Zrazu mala neodbytný pocit, že jej srdce bije tak rýchlo od radosti.

Rieka sa dnes zdala sivšia než inokedy. Pôsobila fádne a smutne. Aspoň Alea ju tak vnímala. Možno sa jej to však len zdalo, pretože aj ju zaplavil smútok. So zvesenými plecami stála v prístave a uprene hľadela na vodu. Labe je obrovská rieka, vodný kolos, ktorý sa vinie krajinou. Koľko ráz tu už takto stála a pozorovala ju, počúvala jej tiché bublanie a pokúšala sa rozlúštiť jej tajomstvá? Žiaľ, nikdy ich neodhalí, lebo k rieke sa nesmie priblížiť. Nielen k Labe, ale ani k nijakej inej rieke.

Pozrela sa na mobil. Ani jeden zmeškaný hovor. Samozrejme, že nie. Ako by mohla zmeškať nejaký telefonát, keď je taká nervózna, že po celý čas hľadá na displej?

Prestúpila z nohy na nohu. Už tu stojí dlho a je veľmi unavená. S povzdychom sa rozhliadla po okolí, či neobjaví miesto vhodné na sedenie, ktoré by bolo dostatočne ďaleko od vody a v jeho blízkosti by sa nevyskytovali mláky, do ktorých by mohol náhodný okoloidúci šliaپnuť a postriekať ju vodou. Našťastie už niekoľko dní nepršalo, a tak mláky neboli.

Čoskoro zbadala vhodnú prázdnu lavičku, ktorá spĺňala všetky jej podmienky. Chvíľu na nej len tak sedela, pevne zvierala mobil a pozorovala ľudí, ktorí popri nej prechádzali – turisti aj miestni, robotníci i úradníci, ktorí na prístavnom móle chceli zjesť obed. Bolo tu rušno rovnako ako v mnohých ďalších prístaviskách v Hamburgu. Alea všetky poznala. Vo všetkých už stála a dívala sa na vodu. Toto miesto však má najradšej. Tu sa cíti ako doma a pocit domova dnes potrebuje viac než kedykoľvek predtým.

Zhlboka sa nadýchla a pokúsila sa potlačiť strach, ktorý sa ju snažil ovládnuť. Dnes sa stalo čosi veľmi vážne. Jej pestúnka ráno dostala infarkt. Alea sa prebudila vo výbornej nálade, čo nie je nezvyčajné vzhľadom na to, že bol prvý deň letných prázdnin, vošla do kuchyne a našla tam Marianne. Bola biela ako stena a spotená. Okamžite zavolala záchranku, ktorá jej pestúнку o niekoľko minút neskôr odviezla do nemocnice. Marianne má šesťdesiatpäť rokov a už dlhšie ju trápia problémy so srdcom. Doteraz si Alea nechcela pripustiť, že by sa jej mohlo niečo stať. Marianne je totiž jediná blízka osoba, ktorú má. Ak by sa o ňu už nemohla starať alebo ak by umrela, sociálka by jej našla novú pestúnsku rodinu. Musela by ísť k cudzím ľuďom, ktorí ju nepoznajú a nevedia o jej chorobe. Už len pri tej myšlienke jej stiahlo žalúdok. Strach zo sociálky je dôvod, prečo sedí tu, a nie v nemocnici pri Marianninej posteli.

Alea cítila, ako jej nepríjemná predtucha pomaly stúpa po chrbte. Marianne slúbila, že jej zavolá, len čo bude môcť. Určite každú chvíľu zazvoní mobil. Každú chvíľu...

Zotrela si slzu z kútika oka. Nechcela plakať, ale cítila sa bezmocná... a sama.

Pohľadom sa zastavila na svojej ruke. Slza, ktorú si práve zotrela, sa leskla na čiernej koženej rukavici. Spočiatku sa jej zdalo, že v nej niečo vidí, akoby tam presvitelo čosi modré a zelené. Potom však slza vsiakla do trhliny v rukavici a zmizla.

Alea niekoľko ráz zovrela ruku v päšť. Rovnako ako na všetkých ostatných rukaviciach, aj na týchto odstrihla prsty, aby jej nebránili v pohybe. Napriek tomu jej dnes prekážali. Je dvadsaťsedem stupňov, v kožených rukaviciach sa potí.

Postavila sa a usilovala sa pokojne dýchať. Musí sa vzchopiť! Sústredene pozorovala prístav. Pri čakaní na Marianin telefonát by sa mala niečím zamestnať. Vlny hojdali známe lode, na druhom brehu škripal nákladný žeriav...

Vtom si všimla zvláštnu starú plachetnicu, ktorá sa blížila k mólu. Na prope bolo takmer nečitateľným písaným písmom napísané *Crucis*. Prižmúrila oči a poriadne sa na loď zadívala, lebo vyzerala zaujímavo. Potrebovala by nový náter, svetlozelená farba sa už na bokoch odlupovala. Pravdupovediac, vyzerala dosť spustnuto, takže ktovie, či je ešte vôbec schopná plavby. Napriek

tomu od nej Alea nevedela odtrhnúť oči. Nedokázala by povedať, čím to je, ale mala pocit, že pred sebou má niečo nezvyčajné.

Z paluby zoskočil malý chlapec a na pevnine uviazal lano. Mal asi deväť, najviac desať rokov. Potom vyskočil naspäť na loď a vzápätí zmizol v podpalubí.

Hneď nato vyšiel z kapitánskeho mostíka starší chlapec, ktorý *Crucis* zjavne viedol. Rovnako ako predtým ten malý chalan, aj on presne nacvičeným pohybom zoskočil z lode na breh. Mal asi osemnásť rokov a vyzeral milo. Bol opálený a tváril sa priateľsky. Vlasy mal strapaté ako rocková hviezda, rukáv na tričku roztrhnutý. V ruke niesol puzdro s gitarou.

Alea bola vďačná za všetko, čo ju privedie na iné myšlienky a skráti nekonečné čakanie, preto sledovala, kam ten starší chalan ide. Práve prešiel popri nej a bolo viac než isté, že mieri do blízkej kaviarne.

Vtedy si uvedomila, že je veľmi smädná. Keď sa začala prehrabávať v batohu, spomenula si, že termosku nechala doma. Vždy ju nosí so sebou, po Marianninom infarkte však odišla z bytu veľmi narýchlo, takže si zabudla nielen termosku, ale aj dáždník, a to je naozaj poriadne hlúpe a nezodpovedné. Obloha bola síce momentálne bez jediného mráčika, no ak by začalo pršať, bez dáždника bude mať vážny problém.

Z paluby práve svižne zoskočil aj mladší chlapec, ktorý predtým priväzoval *Crucis*. Pod pazuchou niesol

ošarpaný bubon a kráčal k tej istej kaviarni ako pred chvíľou chalan, ktorý pripomínal rockovú hviezdu. Keď míňal lavičku, na ktorej sedela Alea, ich pohľady sa stretli. „Ahoj,“ pozdravil sa jej a na tvári sa mu objavil bezzubý úsmev dieťaťa.

Prekvapená Alea úsmev opätovala, no chlapec tam už nebol. Postavila sa. Keď nemá termosku, musí si kúpiť niečo teplé na pitie. S mobilom v ruke sa vydala do kaviarne. Len čo vošla, uvidela malého aj veľkého chalana. Sedeli spolu pri stole a popíjali limonádu. Alea si sadla k prázdnemu stolu v ich blízkosti. Všimla si, že menší chlapec je bosý. Veľmi sa jej to páčilo, hoci ona nikdy bosá chodiť nebude. Tento drobec vyzeral trochu bláznivo. Bláznov má rada. Koniec koncov, aj ona k nim tak trochu patrí.

Keď prišla čašníčka, Alea si objednala čaj. „Nemusí byť horúci, stačí teplý,“ požiadala.

Čašníčka zdvihla obočie. „Nechceš radšej ľadový čaj?“

Dievčina odmietavo mávla rukou. „V nijakom prípade!“

Čašníčka sa uprene zadívala na jej čierne rukavice. Alea si vedela predstaviť, čo si asi myslí: *Na rukavice je predsa priteplo! A k tomu ešte ten čaj!*

Silene sa usmiala a čašníčka pokrčila plecami. „Jeden vlašný čaj,“ zopakovala a odišla.

Alea si všimla, že chlapci ju sledujú. Drobec vzápätí skonštatoval: „Hustý outfit.“

Prekvapene sa mykla, a keď si uvedomila, že sa červená, šiltovku si stiahla nižšie, aby jej nebolo vidno do tváre. Oblečené mala staroružové hodvábne sako, pánske tielko a roztrhané džínsy, na krku jej viselo niekoľko dlhých náhrdelníkov, obuté mala vysoké čierne topánky, na hlave svoju najobľúbenejšiu blankytne modrú šiltovku a, samozrejme, na rukách rukavice. Vedela, že jej outfit je pomerne hustý. Bol to totiž zámer. Už dávno sa začala obliekať extrémne nápadne. Malo to jediný dôvod: potrebovala odvieť pozornosť od toho, že každý deň nosí rukavice.

Nikto zo susedov či z ľudí v škole o jej chorobe nevedel. Spolužiaci aj učitelia si mysleli, že rukavice sú len jeden z jej mnohých módnych výstrelkov. Ak ju považovali za bláznivú a výstrednú, bolo jej to milšie, než keby vedeli, že je chorá. Iba Marianne tušila, ako veľmi ju choroba obmedzuje v každodennom živote a o koľko slobody ju oberá. Nikto iný sa to však nesmie dozvedieť. Nestojí o súcit.

„Vďaka,“ hlesla so sklonenou hlavou, lebo si bola istá, že ešte vždy jej horia líca.

Našťastie chalani sa už začali baviť medzi sebou a na ňu sa nepozerali. Pod stolom si rozbalili jedlo a vždy keď sa čašníčka nepozerala ich smerom, tajne si odhryzli.

Alea sa usmiala. Pri pohľade na nich si náhle uvedomila, že aj ona je hladná. Od raňajok nemala nič v ústach.

Po niekoľkých minútach jej čašníčka priniesla čaj. Bol horúci, takže najprv ho musela nechať trochu vychladnúť.

Zrazu k stolu chalanov prišlo dievča. Malo čiernu pokožku a dlhé dredy zviazané do vysoko vyčesaného copu. Na hrudi malo zavesený akordeón.

„Čau, Tess!“ pozdravil malý chlapec.

„Nazdar,“ odvetilo dievča a sadlo si.

„Zatvorila si dvere na palubu?“ opýtal sa väčší chalan.

Tess sa zamračila. „Na to som zabudla,“ odvetila so zvláštnym prízvukom. „Vrátim sa.“

Chalan mávol rukou. „Kašli na to, toho nášho starčeka aj tak nikto neukradne. Poď, niečo sme ti nechali.“ Pod stolom jej podal chlieb so syrom.

Alea sa začudovala. Bolo aj to dievča na palube *Cru-cis*? Sú to súrodenci? Nie, to určite nie. Tess má čiernu pokožku, malý chlapec je biely ako krieda a má ryšavé vlasy, rocková hviezda má pokožku svetlohnedú. Okrem toho sa ani trochu nepodobajú.

Tess na jeden dúšok vypila staršiemu chalanovi limonádu a opýtala sa: „Môžeme? Ste pripravení?“

Chalani pritakali. „Tam oproti je dobré miesto,“ vyhlásil starší a ukázal na chodník pred kaviarňou. Na stôl položil päťeurovú bankovku a z puzdra vybral gitaru. Ryšavý chalan vytiahol starý bubon, vylovil z neho pokrčený pánsky klobúk a nasadil si ho na hlavu. Tess zatiaľ vyniesla akordeón pred kaviareň. Potom sa všet-

ci traja postavili vedľa seba, pripravili si hudobné nástroje a začali hrať známu rockovú pieseň, ktorá vďaka akordeónu znela veľmi nezvyčajne. Zdalo sa, že práve to upútalo pozornosť okoloidúcich. Keď Tess začala spievať, Alea od prekvapenia otvorila ústa. Tess je pravá rocková speváčka! Spievala nespútaným, trochu chrapľavým hlasom. Skutočnou rockovou hviezdou v ich trojici bola evidentne práve *ona*! Starší chalan mal síce správny účes a dobre hral na gitare, ale Tess ho úplne zatienila. Všetci sa za ňou obracali. Mladík s gitarou sa spokojne a vševediaco usmieval, ani čoby to už niekoľko ráz zažil, a evidentne z toho mal radosť.

Len čo sa pieseň skončila, rozoznel sa nadšený potlesk. Samozrejme, tliekala aj Alea. Menší chlapec chodil s klobúkom v ruke pomedzi ľudí a vyberal peniaze. Mnohí mu doň hodili jednoeurovku alebo dvojeurovku. Keď zastal pred Aleou, sklonila hlavu. „Je mi ľúto, no ešte musím zaplatiť za ten čaj,“ povedala.

„Lenže počúvala si! A páčilo sa ti to! Videl som to na tebe,“ dožadoval sa honorára.

Alea nemohla odporovať. „Áno, ale som na mizine.“

„To sme my v jednom kuse,“ zasmial sa chalan. „Musíš mi niečo dať.“

Alea zvrátila čelo. „Napríklad čo?“

„Čo tak šiltovku?“

Alea rozhodila rukami. „To neprichádza do úvahy! Je moja najobľúbenejšia!“

Chlapec sa zamyslel. „Tak rukavice.“

Alea sa mykla. „To nemôžem.“

„Prečo nie?“ opýtal sa a so záujmom sa na ňu pozrel.
„Čo je s tými rukavicami?“

„Radšej si vezmi šiltovku!“ zvolala namiesto odpovede. Strhla si šiltovku z hlavy, pričom si dala záležať, aby jej dlhé čierne vlasy stále zakrývali uši, a zostali teda dobre schované tie miesta za nimi, ktoré musia zostať skryté vždy a za každých okolností. „Tu máš,“ povedala a podala mu čiapku.

Chlapec si ju s prekvapeným výrazom na tvári vzal. „Super! Naozaj mi ju dáš? Vďaka!“ S úsmevom od ucha k uchu utekal k ostatným, aby im čiapku ukázal. Tess a starší chlapec sa prekvapene pozreli na Aleu, ktorá prikývla a okamžite uhla pohľadom. Dočerta! Bola to jej najobľúbenejšia šiltovka. Rukavice mu však v nijakom prípade nemohla dať. Mala mu ponúknuť jeden z náhrdelníkov! Prečo jej to nenapadlo?

Vtom prišiel k trojici akýsi muž a rozčúlene čosi vysvetľoval. Starší chlapec zmierlivo povedal: „Jasné, hneď. Veď už ideme!“ Evidentne tu nebolo povolené hrať a spievať. Všetci traja si teda zbalili nástroje a sklamané odišli. *Škoda*, pomyslela si Alea, *to je fakt veľká škoda*.

Vošla do kaviarne a odpila si čaju. Ešte bol horúci, ale už bola hrozne smädná. Zatiaľ čo pila, znovu sa pozrela na mobil. Ani jeden zmeškaný hovor! Uvedomila si, že

sa jej opäť zmocňuje strach. Ktovie, ako sa Marianne darí. Bolí ju niečo? Starajú sa o ňu dobre? Bude čoskoro zase zdravá? A čo ak nie?

Preglgla. Čo ak na ňu bude doma čakať niekto zo sociálky? Ak by Marianne musela zostať v nemocnici niekoľko týždňov, odvedú ju niekde inde ešte dnes? Zničené zovrela pery, ale vzápätí sa prinútila uvažovať rozumne. Ešte je len skoré popoludnie. Jednoducho zostane tu. Zvyšok dňa môže stráviť v prístave a čakať na Mariannin telefonát. Niekedy predsa *musí* zavolať!

Keď dopila čaj, zaplatila a pomaly odkráčala naspäť k lavičke. Posadila sa a rozhliadala sa naokolo. Pohľad jej znovu zablúdil ku *Crucis*, ktorá pokojne spočívala pri prístavnom móle. Dôkladnejšie si loď prezrela. Potrebovala síce nejaké opravy, zato na streche kapitánskeho mostíka boli solárne panely, čo je určite výbava nových a moderných lodí. Všetko tu bolo trochu krivé a akoby jedno k druhému nepatrilo. Práve to sa jej však páčilo.

Na palubu vyšla Tess. Alea si rukou zatienila oči pred slnkom a pozorovala ju. Dievčina niesla niečo veľké a postavila to na kormu. Žeby to bol terč na šípky na drevenom stojane? O dve minúty prišiel do zadnej časti lode aj menší chlapec a hneď nato i starší, ktorý sa pozorne rozhliadol okolo seba. Len čo sa zadíval Aleiným smerom, inštinktívne sa prikrčila. Keď presunul pohľad inam, znovu sa vystrela. Čo tam asi robia? Pomaly sa

postavila a čo najnenápadnejšie kráčala k lodi, až napokon stála takmer pri nej. Dokonca počula, o čom sa trojica rozpráva.

„No tak, šup!“ povzbudzovala Tess malého chalana a niečo lepila na šípkový terč. Bola to mapa.

Chlapec vzal do ruky šípku a hodil ju do mapy. Potom zajasal. „Fínsko! Tam sme neboli už veľmi dlho!“

Väčší chlapec vyhlásil: „Dobrý zásah, Sammy. Teraz v júni je Fínsko najkrajšie.“

Alea žasla. Rozhodli sa, kam pôjdu, podľa toho, kde dopadla šípka? Jednoducho niekam trafili a budú sa plaviť na to miesto? Rozbúšilo sa jej srdce. Loď, vietor a širšie more... sloboda. Uvedomila si, že vzdychla.

V tej chvíli starší chlapec otočil hlavu. „Tam vzadu je správca prístavu,“ varovným hlasom oznámil ostatným. „Idem za ním a zaplatím prístavné poplatky. Vy skloňte hlavy a nech vás nikto nevidí. Jasné?“

„Jasné, jasné, kapitán!“ odpovedali Tess aj Sammy a zmizli. Vzápätí však Sammy ešte raz vystrčil hlavu. „Ben?“ zavolať na staršieho chalana. „Myslíš si, že v tom stánku vzadu majú moju čokoládovú tyčinku?“

Chlapec, ktorý sa zjavne volá Ben, sa na Sammyho prísne pozrel. „Povedal som hlavu dolu!“

„Takže majú?“ začula Alea Sammyho hlas za lodným zábradlím.

„Nie!“ zasyčal Ben, zoskočil z lode a utekal k správcovi prístavu zaplatiť poplatok.

Alea s pohľadom upretým naňho usúdila, že Ben je na lodi najstarší. Alebo sa na *Crucis* nachádzajú aj dospelí, ktorých ešte nevidela? Tess a Sammy volajú Bena kapitán a navyše šiel práve zaplatiť prístavný poplatok. Všetko teda naznačuje, že na lodi sú len oni traja. Tá predstavu ju fascinovala. Podľa toho, ako Tess vyzerá, usúdila, že nie je od nej oveľa staršia, má asi trinásť, a Sammy... ako už predtým odhadla, môže mať deväť alebo desať. Ako je možné, že sa plavia na plachetnici sami bez rodičov? Je vôbec niečo také povolené?

Vtom si uvedomila, že zrejme práve preto Ben dvom mladším deťom prikázal, aby sa schovali. Aby správcovi prístavu nebolo podozrivé, že na tejto lodi nie sú dospelí...

Alea bola ako zhypnotizovaná. Tess, Ben a Sammy nielenže plachtia tam, kam im ukáže šípka, ale na lodi žijú úplne sami!

„Do podpalubia!“ prikázal Ben svojim dvom spoločníkom, ktorí boli zjavne ešte schovaní, len čo sa vrátil na *Crucis*. Ozvalo sa rachotenie a šelest. Potom nastalo ticho.

Alea, ktorej v hlave vírili najrozmanitejšie myšlienky, si sadla na nízky múrik. Bola veľmi rozrušená. Vždy bolo jej snom cestovať, niekam sa vydať a vidieť kus sveta. Vinou svojej choroby síce nikdy nesnívala o lodi – to rozhodne nie! –, ale to, čo tí traja podľa všetkého robia, je presne to, čo si odjakživa tajne želala. Sú slobodní. Sú vonku.

Hlavu si zaborila do dlaní a začala snívať, čo bolo jednoznačne lepšie než v jednom kuse kontrolovať mobil.

Najbližších päť hodín sa nestalo nič. Alea sedela na múriku prístavného móla a uprene hľadela pred seba. Marianne sa neozvala a Alein strach sa menil na paniku. Už niekoľko ráz sa jej pokúšala dovolať, poslala jej aj zopár esemesiek, ale nedostala nijakú odpoveď...

Vyskočila na rovné nohy. Náhle sa jej zmocnil taký strach, že by najradšej zakričala.

„Ahoj,“ povedal odrazu niekto. Vyľakane sa obrátila. Vedľa nej stál Sammy a na hlave mal jej blankytne modrú šiltovku! „Si v poriadku?“

Alea sa naňho uprene pozrela. Cez plece mal prehodnú plnú nákupnú tašku. Zjavne bol v supermarkete. „Áno, jasné, som okej,“ vyhrkla, hoci vôbec nebola okej.

„Hm... tak čau.“ Sammy sa na ňu ešte raz spýtavo pozrel a obratne ako opica rýchlo vyliezol na loď.

Len čo zmizol v podpalubí, Alea si v duchu začala nadávať, že neodpovedala inak. Napríklad: *Môj život je momentálne v troskách*. Alebo: *Mám taký strach, že by som sa najradšej rozplakala*. To by bola úprimná odpoveď. Niečo také by však nikdy nepovedala – nikomu. Nemala vo zvyku zdôverovať sa ostatným. V škole mala len niekoľko kamarátov a nebol medzi nimi nikto, s kým by sa niekedy rozprávala o svojich problémoch a starostiach, nikto, komu by teraz, dnes, mohla zatelefonovať. Je sama ako prst.

Všimla si, že na *Crucis* sa niečo deje. Sammy vyšiel na palubu a v ruke mal tablet, ktorý položil na stôl na korme lode. Bol tam malý kútik, kam priniesol vankúše na sedenie a zavesil tam svetelnú reťaz. Aleu to prekvapilo. Zjavne plánovali večerať na palube. Vtom jej nebezpečne zaškvrkalo v bruchu. Bola hladná ako vlk.

O chvíľu sa objavil Ben s veľkým hrncom, ktorý odniesol na kormu a postavil na stôl. Ostražito sa rozhliadol na všetky strany. „Správca prístavu už má asi voľno,“ uvažoval nahlas a sadol si k Sammymu a Tess, ktorí sa nakláňali nad hrncom.

„Rezancová polievka je najlepšia!“ zvolal Sammy.

„Ja mám radšej paradajkovú,“ vyhlásila Tess a nabrala si niekoľko naberačiek.

Alea zacítila vôňu polievky a od hladu jej prišlo zle. Okamžite musí niečo zjesť! V peňaženke však má presne šesťdesiatštyri centov. Možno mal Sammy pravdu a mohla by si za to v stánku kúpiť čokoládovú tyčinku. Malú? Polovicu?

„Haló! Ty!“ vyrušil ju z úvah akýsi hlas.

Prekvapene sa pozrela ku *Crucis*, lebo mala pocit, že hlas prichádza práve odtiaľ.

Ben stál pri zábradlí. „Si hladná?“

„Ja?“ šokovane sa opýtala.

„Áno. Vyzeráš, že omdlieš od hladu. Chceš sa s nami najesť? Poď na palubu.“

Na palubu? Alea zalapala po dychu a v hlave sa jej

preháňalo množstvo myšlienok. *Áno! Chcem ísť na palubu!*

Nie, nie, v nijakom prípade.

„To... nemôžem.“

„Prečo?“ Ben zoskočil z lode a podišiel k nej.

Aleino srdce bilo ako zvon. Čo má robiť?

„Ak chceš, môžeš sa s nami navečerať,“ povedal Ben, ktorý už stál priamo pred ňou a premeriaval si ju pohľadom. „Si biela ako krieda. Myslím si, že potrebuješ rezancovú polievku.“

Alea pomaly prikývla. Vzápätí však rezolútne pokrútila hlavou. Nielenže ju pozýva na LOĎ. Pozýva ju na loď, na ktorú treba preskočiť, ak sa tam chce dostať! Medzi prístavným mólom a *Crucis* je minimálne metrová priepasť. Čo ak tam nedoskočí a spadne do vody? *Nie, nie, nie! Je to priveľmi riskantné!*

„Čoho sa bojíš?“

„Že spadnem do vody.“

„Takže tak!“ zasmial sa Ben. „Vyberieme mostík.“

„Mostík?“ To slovo Alea v súvislosti s loďou nikdy nepočula.

„Je to taká drevená doska, ktorá sa položí medzi loď a breh. Väčšinou sme leniví na to, aby sme ju vyťahovali, no pre teba to urobíme.“

„Mostík!“ zakričal Sammymu, ktorý visel na zábradlí a pokukoval po nich. Nato sa dal do pohybu a o chvíľu už *Crucis* s pevninou spájal mostík.

Alea sa na tú vec dívala s búšiacim srdcom. *Je stabilná? Vydrží?*

„Pomôžem ti,“ povedal Ben, chytil ju za ruku a opatrne ju viedol k lodi. Nasledovala ho váhavými krokmi, zatiaľ čo vo svojom vnútri zvädzala ťažký boj. Niečo v nej veľmi chcelo ísť s ním. V uplynulých hodinách sa niekoľko ráz pristihla, že si predstavuje, ako žije na palube tejto lode. To je však veľmi hlúpe. Od vody sa predsa musí držať čo najďalej, za každú cenu! Studená voda je v jej prípade životu nebezpečná. Ísť na loď je bláznivý nápad.

„Okej,“ zašepkala a urobila prvý krok.

Alea prešla cez mostík, pričom po celý čas silno zvierala kapitánovu ruku. Ben ju podopieral a vďaka jeho pevnému stisku mala pocit, že ak by stratila rovnováhu, zachránil by ju.

„Nevieš plávať?“ opýtal sa.

„Nie,“ zamumlala. Keď sa suchou nohou ocitla na lodi, uľahčene si vydýchla. Srdce síce mala až v hrdle, ale zvládla to!

Prišiel k nej Sammy. „Vitaj na *Crucis*,“ povedal a hlboko sa jej poklonil.

„Vďaka,“ hlesla.

„Volám sa Samuel,“ predstavil sa. „Samuel Draco. Môžeš ma volať Sammy ako ostatní.“

Vtom si Alea uvedomila, že sa pod ňou hýbe podlaha, a tak sa vystrašene chytila zábradlia.

„Lod' sa vždy trochu hojdá.“ Sammy prikývol, akoby súhlasil sám so sebou. „Na mori ešte viac ako v prístave.“

Už len pri tej myšlienke prišlo Alei opäť zle. „No nemôže sa nič stať, však nie?“

Sammy sa zasmial. „A čo by sa asi tak mohlo v prístave stať? Neboj sa. Tu sa nemôže nič stať ani neplavcovi.“

Niečo v jeho hlase ju upokojilo, nuž sa opatrne pustila zábradlia. Hojdanie v skutočnosti nebolo až také hrozné. Myšlienka na obrovské množstvo vody pod loďou ju však vrátila do stavu najvyššej pohotovosti a prudko bijúce srdce akoby jej vravelo, že sa asi naozaj zbláznila.

„Najeme sa tam oproti.“ Ben ukázal miesto na sedenie na korme, kde Tess sústredene konzumovala rezancovú polievku. „Pravdaže, ak nám Tess niečo nechá,“ dodal.

„Nechcem, aby mi vychladla,“ zamumlala Tess s hlavou sklonenou nad tanierom.

Studená, to by bolo zlé, pomyslela si Alea. Ak je polievka studená, nesmiem ju jesť.

Ben šiel znovu popredu a Sammy hneď za ním. Alei sa podlamovali kolená, ale pomaly sa pobrala za nimi.

Sammy sa k nej otočil a bez rozpakov si ju premeriaval. „Si celkom pekná,“ poznamenal.

Alea sklopila zrak a uvedomila si, že sa opäť červená.

„Tvár máš ako z rozprávky. Si úplne bledá a s tými dlhými čiernymi vlasmi vyzeráš ako Snehulienka.“

Tess sa nahlas rozosmiala.

Sammy si Aleu ďalej prezeral. „A tvoje oči... sú také... zvláštne.“

„Zelené,“ povedala Alea. Už viac ráz počula od ľudí, že má veľmi zvláštne oči. Prečo ich považujú za zvláštne,

jej nikto nevedel vysvetliť, ale niekedy to videla aj sama, keď sa pozrela do zrkadla. V zelenej dúhovke sa čosi lesklo. Občas sa jej zdalo, akoby tam bolo zatvorené niečo, čo sa chce dostať von, niečo jasné a žiarivé. Po tejto myšlienke väčšinou nasledoval strach, že by to mohlo súvisieť s jej chorobou, že by lesk v očiach mohol signalizovať blížiacu sa horúčku alebo čosi horšie. „Mám zelené oči.“

„A ja zase hnedé!“ zakričal Sammy a zdalo sa, že má z toho obrovskú radosť. „A som ryšavý,“ dodal s úsmevom od ucha k uchu.

„No... to vidím,“ povedala Alea.

Ben ukázal na miesto pri malom stole a všetci sa posadili.

Tess s plnými ústami kývla hlavou smerom k Alei. „Som Tess.“

Alea aj teraz zaregistrovala prízvuk, no nevedela ho zaradiť.

„A ja som Ben.“

„Alea,“ predstavila sa a cítila, že sa začína upokojsť.

„Dost' dobré meno,“ skonštatoval Sammy. „Celá si nejaká dost' dobrá.“

Alea nevedela na všetky tie komplimenty reagovať. „Hm,“ bolo jediné, čo jej napadlo.

Ben sa zasmial. „Sammy vždy rád preháňa.“

„Ani náhodou!“ bránil sa Sammy. „Je to presne tak, ako hovorím.“

Ben sa usmial. „Netvrdím, že je to inak.“ Pozrel sa na Sammyho tak láskyplne, až si Alea odrazu bola istá, že sú bratia.

„Teraz už jedz,“ ponúkol ju Ben a nabral jej do taniera rezancovú polievku.

Alea sa prekvapene pozrela na štvrtý pripravený tanier. Chcel ju Ben už od začiatku pozvať, aby sa s nimi najedla? Všimol si, ako dlho sedela na prístavnom móle?

Vzala si lyžicu a ochutnala. Našťastie bola polievka ešte takmer horúca. Pustila sa teda do jedenia. Bola taká hladná, že sa nezdržiavala hryzením rezancov a obsah taniera rýchlo zhltna.

„Zdá sa, že si bola poriadne hladná,“ postrehol Ben. „Kedy si naposledy jedla?“

„Dnes ráno,“ odvetila medzi dvoma hltmi.

„U teba doma?“ vypytoval sa ďalej Ben.

Alea sa naňho zadívala. To je teda čudná otázka!

„Ben sa pokúša zistiť, či si ušla z domu,“ vysvetlila jej Tess s pohľadom upretým do taniera.

Sammy sa na Aleu spýtavo usmial.

„Nie, neušla som z domu,“ odvetila. V duchu si však položila otázku, či je to naozaj pravda. Uplynulé hodiny sa ustavične pohrávala s myšlienkou, že sa domov nevráti, a vyhne sa tak sociálke. Hoci sa ešte úplne nerozhodla, napoly už z domu ušla.

Jej odpoveď Bena evidentne nepresvedčila.

„Nemusíš nám nič vysvetľovať, ak nechceš.“